

[Arbejdsministeren]

taget hul på spørgsmålet om bødeansvar, dels da jeg fremsatte forslag om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, dels ved forslag om ændring af arbejdsmiljøloven.

Begge disse forslag er nu vedtagne love, og de har den ordlyd, som foreslås indsat i ligebehandlingsloven af Socialdemokratiet. Jeg er derfor ikke alene enig i princippet, men også i den valgte formulering.

Jette Thomsen (KF):

Også jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er uhensigtsmæssigt, at den kommunale og statslige sektor ikke er omfattet af ligebehandlingslovens strafansvar. Det bliver der nu rådet bod på med dette lovforslag, så derfor kan jeg på både Venstres og Det Konservative Folkepartis vegne støtte forslaget.

Carsten Andersen (SF):

Det forslag, som er fremsat af Socialdemokratiet ved fru Jytte Andersen, kan vi fra Socialistisk Folkeparti godt tilslutte os, men vi synes egentlig, at der er et lille problem i forbindelse med, at man idømmer den offentlige arbejdsgiver en bøde.

Det, der egentlig ligger bag et bødeansvar, er jo, at den, der overtræder regler, og den, der foruretter andre, så at sige får en tilrettevisning, en økonomisk belastning, ved at blive pålagt en udgift. Men de, der egentlig bliver pålagt udgiften her, er jo skatteborgerne, og det er for så vidt ikke dem, der har det reelle ansvar.

Det er ikke sådan, at vi så skal foreslå, at man tager politikerne og dem, der har ansvaret for den offentlige personalepolitik led for led, men vi ved fra flere undersøgelser, at den offentlige arbejdsgiver er mere restriktiv og er en hårdere arbejdsgiver, især over for kvinder. Erik Jørgen Hansens undersøgelse om levevilkår i Danmark har vist det, undersøgelsen om sygefravær i postvæsenet og DSB har vist det, og også ved behandlingen af lovforslaget om 120-dages reglen har vi set, at det hovedsagelig er kvinderne, det går ud over. Der er en egentlig, negativ forskelsbehandling over for kvinderne.

Derfor mener vi, at man måske mere politisk skulle fastsætte nogle bødereglene over for de ansvarlige, de politikere, som egentlig lader hånt om den arbejdsgiverpolitik, som det

offentlige står for. Det er altså holdningen, der skal ændres.

Det er måske også et spørgsmål om, at der skal nogle flere kvinder på ledende poster i den offentlige sektor. Ser vi på besættelsen af ledende stillinger i det offentlige regi, så er antallet af mænd vokset forholdsvis, og den personalepolitik, som mændene har gennemført, er just ikke kvindevenlig eller familievenlig.

Vi støtter som sagt lovforslaget, men vi vil under udvalgsarbejdet søge at få nærmere oplyst, om de formulerede personalepolitikker tager højde for denne ligestillingslov i praksis, og om man egentlig ikke ad den vej kunne få loven til at fungere efter sin hensigt, og ikke kun ved nogle bøder til borgerne.

Estrup (RV):

Vi har tidligere her i salen haft lejlighed til at diskutere det principielle i, at offentlige myndigheder pålægges et strafansvar og de ting, der kommer ind i den sammenhæng, og jeg er enig i det, hr. Carsten Andersen netop har sagt om, at det jo er en overvæltning, ikke på de direkte ansvarlige, men på de borgere og skatteydere, som faktisk kommer til at betale bøden, og det er der jo noget principielt forkert i.

Men vi har nu taget en klar beslutning på en række andre områder, som arbejdsministeren også nævnte, herunder i forbindelse med arbejdsmiljøloven, og naturligvis skal vi følge det samme princip i forbindelse med ligebehandlingsloven. Derfor kan jeg fra radikal side også give tilslutning til, at vi nu gennemfører en ændring som her foreslået.

Poulsgaard (FP):

Ja, fornuften har trange kår i Danmark. Det er jo simpelt hen rystende, at Folketinget er fuldstændig enig om sådan noget ligegyldigt pjat. For det er ligegyldigt, og det er pjat.

Vi går også ind for ligestilling mellem kønnene, men hvordan forestiller man sig at man kan hjælpe kvinder til nogle flere poster med tvangsforanstaltninger? Hvad nu, hvis de i grunden slet ikke vil have de poster, skal de så straffes? Hvad nu, hvis der er nogle kvinder, der vælger at gå hjemme og passe deres børn? Det kunne måske være lige så